

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Ipreensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Appendix de voluntate Dei ergà parvulos non regenerandos ex mente SS.
Aug. & Fulg.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

APPENDIX.

De voluntate Dei erga Parvulos non regenerandos ex mente S. S. Augustini & Fulgentii.

Cum ex S. Augustino didicerimus, Christum Dominum omnibus parvulis necessarium esse ad salutem, & quibus est opus, his procul dubio esse Jesum, id est, Salvatorem; dispiciendum quo usque se salvandi parvulos voluntas humana Christi pertendat ex voluntate divinâ, cui perfectè concinuit. Id nos quoque per docet idem gloriosissimus Doctor ac Pelagianorum DebELLATOR inclytus.

Atquè imprimis Juliano illud Apostolicum Testimonium, *Dens vult omnes homines salvos fieri*, objectanti & exinde elicienti, quod ideo non omnes salvi fiant nec in agnitionem veritatis veniant, qui à ipsis nolunt petere, cum Deus velit dare: nolunt quærere, cum Deus velit ostendere; nolunt pulsare, cum Deus velit aperire, quid respondeat, audiamus: *Sed hunc sensum vestrum infantes illi ipsa suâ taciturnitate convincunt*; qui nec petunt, nec quærunt, nec pulsant, immo etiam eum baptizantur, reclamant, respuunt, reluctantur, accipiunt tamen... longè pluribus infantibus in istam gratiam non adoptatis ab eo, qui vult omnes homines salvos fieri, & in agnitionem veritatis venire. Quibus dicere non potest volui & noluisse... numquid aut homines non sunt... aut aliquis poterit dicere, Deus quidem vult sed ipsi nolunt, qui nondum velle seu nolle ista novèrunt? Deinde ad Apostolum respondet: sic ergò debet intelligi quod dictum est: *Omnès homines vult salvos*

L. 4. come.
Iul. c. 8.

540 APPENDIX.

salvos fieri & in agnitionem veritatis venire, quemadmodum intelligitur quod dictum est: per unius justificationem in omnes homines ad justificationem vitæ . . . omnes ergo qui salvi sunt & in agnitionem veritatis veniunt, eo volente salvi sunt. Quod in enchiridio exponit: tamquam dicereatur: Nullum hominem fieri Salvum, nisi quem salvum fieri ipse voluerit: non quod nullus sit hominum, nisi quem salvum fieri velit, sed quod nullus fiat nisi quem velit. & ideo si rogandus, ut velit, quia necesse est fieri, si voluerit. De orando quippe Deo agebat Apostolus, ut hoc diceret. Postea dat aliam expositionem: sed ut omnes homines omne genus humanum intelligamus per quascumque differentias distributum, Reges, Privatos, nobiles &c. Quid est enim eorum, unde non Deus per Unigenitum suum Dominum nostrum per omnes gentes salvos fieri homines velit, & ideo faciat, quia omnipotens velle inaniter non potest, quocumque voluerit.

In Epistola rursus ad Vitalem eodem Apostolicō Testimoniō sese munientem Parvulos non baptizatos objicit, quibus non obstante Parentum ac Ministrorum diligentia, baptismus non datur: cum multis detur parvulis & sine illâ (gratia) plerique moriantur: & aliquando cupientibus, festinantibus parentibus, Ministris quoque volentibus ac paratis, Deo nolente non detur, cum repente, antequam detur, exspirat, pro quo, ut acciperet, currebatur? Unde Manifestum est, eos, qui huic resistunt tam perspicuae veritati, non intelligere omnino, quia locutione sit dictum, quod omnes homines vult Deus salvos fieri, cum tam multi salvi non sint, non quia ipsi, sed quia Deus non vult, quod sine ullâ caligine manifestatur in parvulis.

Nec merita aut demerita parentum quidquam præstare aut officere tradit lucidissime respondens

Epist. 107.

APPENDIX. 541

dens Juliano : Et quod multo mirabilius est, alii L. 6. cont.
 quando adoptat in filium, quem format in utero Iul. c. 14.
 immundissimæ feminæ; & aliquando non vult esse
 suum, quem format in utero suæ filiaæ. Ille quippe ad
 baptismum nescio quâ provisione pervenit; ipse re-
 pentinâ morte non pervenit, atquè ita Deus, in
 cuius potestate sunt omnia, facit esse in Christi con-
 fortio, quem formavit in diaboli domicilio, & non
 vult esse, quem formavit in templo suo. Non enim quod
 soletis de majoribus dicere, Deus vult, & parvulus non
 vult. Certè sive ubi fati nulla est immobilitas, nulla
 fortunæ temeritas, nulla personæ dignitas, quid
 restat, nisi misericordiae & veritatis profunditas?

Et alibi: Nonnumquam de religiosis orta proles
 in tenerâ etate atquè ab utero recentissima præveni-
 tur morte, antequam larvacy regenerationis ablua-
 tur; & infans natus ex inimicis Christi, miseri-
 cordia Christianorum baptizatur in Christo: Plangit
 baptizata Mater non baptizatum proprium; & ab
 impudicâ expositum, baptizandum casta fætum col-
 ligit alienum. Hic certè merita parentum vacant.
 Confirmat. libro de bono persev. c. 12. Nequè
 enim fato cogitur Deus illis infantibus subvenire,
 illis autem non subvenire, cum sit utrisque causa
 communis: aut res humanas in parvulis non divinâ
 Providentiâ, sed fortuitis agi casibus opinabimur,
 cum rationales vel damnandæ, vel liberandæ sint
 animæ; quandòquidem nec passer cadit in terram
 sine voluntate Patris nostri qui in cælis est: aut Pa-
 rentum negligentie sic tribuendum est, quod parvuli
 sine baptismô moriuntur, ut nihil ibi agant superna
 judicia....? Plerumque enim festinantibus parenti-
 bus & paratis ministris, ut baptismus parvulo de-
 tur, Deo tamen nolente non datur, qui eum pau-
 lulum in hac vita non tenuit, ut daretur.

Magistro succinentem Ruspensem Præsulem
 subjungendum reor. Et hic quidem libro primo
 de

L. 2 ad Bon.
cap. 6.

542 APPENDIX.

de Veritate Prædestinationis cap. 10. de curâ Parentum ergâ parvulos baptizandos affirmat: hæc bona voluntas divinitus dari credenda est Parentibus piis, quâ fructum suæ carnis, quem carnaliter editum noverant originalis peccati contagione pollutum, non negligant spiritali regeneratione mundandum: nequè tantum cupiant habere temporaliter hæredem, quantum desiderent & vigilanter sagant Christi secum fieri cohæredem.

Verumtamen capite sequenti eâ piâ voluntate non obstante subjungit: quisquis Gratiae divinae mirabilem vult atquè incomprehensibilem considerare virtutem, illud potius humili, Pioque corde consideret, quomodo plerumque parentes pii fideles & impigri, atquè solliciti cum parvulis suis ad Baptismum velociter currant: & inter manus festinantium parvuli sine baptismō moriantur. Consideremus ergo duos parvulos sine baptimate mortuos, unum, quem noxia parentum neglexit incuria, alterum, cui parentum quidem piâ sollicitudo non defuit, sed mortis velocitate prærepto prodesse nequit, qui scilicet inter manus portantium, quibus ad baptismum gestabatur, priusquam perveniret ad futuræ vite beneficium, præsentem incurrit occasum. Et post pauca: Nonnè hîc & piâ parentum voluntas atquè cursus ex Domino fuit? Sed ideo non profuit, quia ut parvulus baptizaretur, ex Deo non fuit, qui profundo Justoque Judicio, illis quidem pro filio religiosum infudit affectum, sed parvulo vitale noluit largiri remedium (en vitale remedium à Christo institutum.) Nam & sancto David ipse donum Charitatis infudit, ut Absalon filio parcendum præcipere, ne in suâ impietate moreretur: sed ex Deo non fuit, ut Absalon impius futuræ pœnitentiae servaretur.... Nonnumquam & parvulus fidelibus nascitur, & illis, sicut jam diximus pro redēptione (seu baptismō) filii piâ fide

fide, Charitateque sollicitis ante moritur, quam sacro Baptismate diluatur. Alter verò de infidelibus natus, cuius salutem Parentes non saltem tepidè volunt, idem tamen parrulus supernæ dispensationis Ordine parentibus aut violenter aufertur, aut furto subripitur, & ad sanctum baptismum quorumlibet fidelium pia Charitate perducitur, & mox ut baptizatus fuerit, de hac vita discedit. Si Parvulorum istorum originalis attendatur causa, ambo æqualiter sunt iræ filii, quia uno simul Originalis peccati nexu tenentur. obstricti.... Si verò parentum consideratur voluntas, illi, qui Christiani sunt, ut eorum filius baptizaretur, sollicitè voluerunt, instantissimè curaverunt, quorum tamen filius antequam baptizaretur, morte preventus æternis est ignibus depunatus: ille verò qui de infidelibus natus est, contra voluntatem Parentum perductus ad Gratiam baptissimi factus est hæres Dei & Cohæres Christi. Quid in his prævidit Dominus futurum, ut uni nibil conferre posset Charitas parentalis, & alteri multum crudelitas prodebet hostilis? Quis istam profunditatem Judiciorum Dei penetrare valeat? Quis non tamen hic & misericordiam gratuitæ bonitatis, & Justitiam divinæ severitatis agnoscat? & Cap. 14. Proinde in omnibus operibus suis æternâ laude dignus est Deus, quia cunctis, quos secundum propostum vocat atque justificat, gratis remittit iniuriam: in omnibus autem, quos punit, irreprehensibilem retinet æquitatem. Causa verò Majorum atque Minorum, qui sive Baptismate cursum vitæ præsentis in infidelitate consummant; Quantum attinet ad Communionem Originalis peccati, una est. Ex hac utrique ibunt in ignem æternum, qui paratus est diabolo & Angelis ejus, quia in eis Chirographum, quò sibi nos deceptoris nequitia subdidit, SALVATORIS GRATIA, non delevit.

Ha-

§44 APPENDIX.

Habemus itaque Deum quosdam salvare nolentem, quià Justus est. Habemus & Jesum Christum Justum etiam pereuntium Salvatorem, quià misericors est. Deum punientem Justò suppliciō, Jesum Redemptionis beneficium exhibentem *vitali remedio*. Quod tale remedium Medicus promeruit & instituit pro omnibus parvulis, pietatis fuit; quod hoc ipsum, neutiquam tamen refragante dilectionis Filiō, Pater impendi noscit, divinæ æquitatis est. Proinde æterna laude dignus est Pater qui pœnâ dignos non sinit impunitos. Et iterum Glorificandus in illis, quibus iniquitatem gratis remittit. Æternâ laude dignus est Filius quod omnibus salutare poculum ex cruce confectum propinavit, quod cunctis mederetur, si biberetur. In cuius remedij orbitate non eadem est causa Minorum atquè Majorum: Deteriùs est enim, eodem Sancto Præfule ad stipulante, Redemptionis beneficium (hoc est baptisma) in piâ voluntate non querere, quam ad illud impedimento teneræ prorsus etatis venire non posse.

Quod si dixeris ad parvulos Redemptionem non pertinere nisi ipsum remedium consequantur; aut perperam remedium dixit Fulgentius, aut sicut Julianus, ita audacissimam vocem opprimet tibi Augustinus: **NULLA ERGO AD EOS SALVATORIS PERTINET MEDICINA: ET CHRISTUS NON EST EIS JESUS.** Et tu qui hoc dicis, audes vocari CHRISTIANUS?

*Aug. L. 2.
op imperf.
cap. 131.*

EXCUR-